

El benestar

com a màxim ideal

El votant del PP ja no pertany exclusivament a la classe adinerada. La seua opció ha estat escollida per la gent "normal" que no vol canvis estridents i que prefereix tenir un xalet per al cap de setmana que una ideologia. Ací parlen de les seues opinions, dels seus punts de vista i del perquè dels seus vots. Valoren molt l'economia i poc la política cultural. Sobretot, volen estar al costat dels guanyadors.

El diputat a les Corts Valencianes Manuel Bustamante ha estat durant els últims quatre anys l'únic parlamentari autonòmic gitano de l'estat espanyol. Manuel anava enguany el número 24 de la llista autonòmica del PP per València, tot just el mateix que ara fa quatre anys. Amb la guerra i el Prestige, molta gent pensava que el PP tindria problemes per revolidar la majoria absoluta a les Corts. Ell, en canvi, es mostrava tranquil, com la resta de membres del partit: "Crec que el partit coneix la gent, coneix als votants, i crec que és una formació política que les persones identifiquen amb progrés; vull dir amb progrés de la societat, de la ciutat, de la comunitat; més que amb unes o altres idees polítiques, el PP transmet la sensació que vol fer funcionar les coses, i que invertirà els recursos i forces necessaris per aconseguir-ho." Ell és una d'aquestes forces.

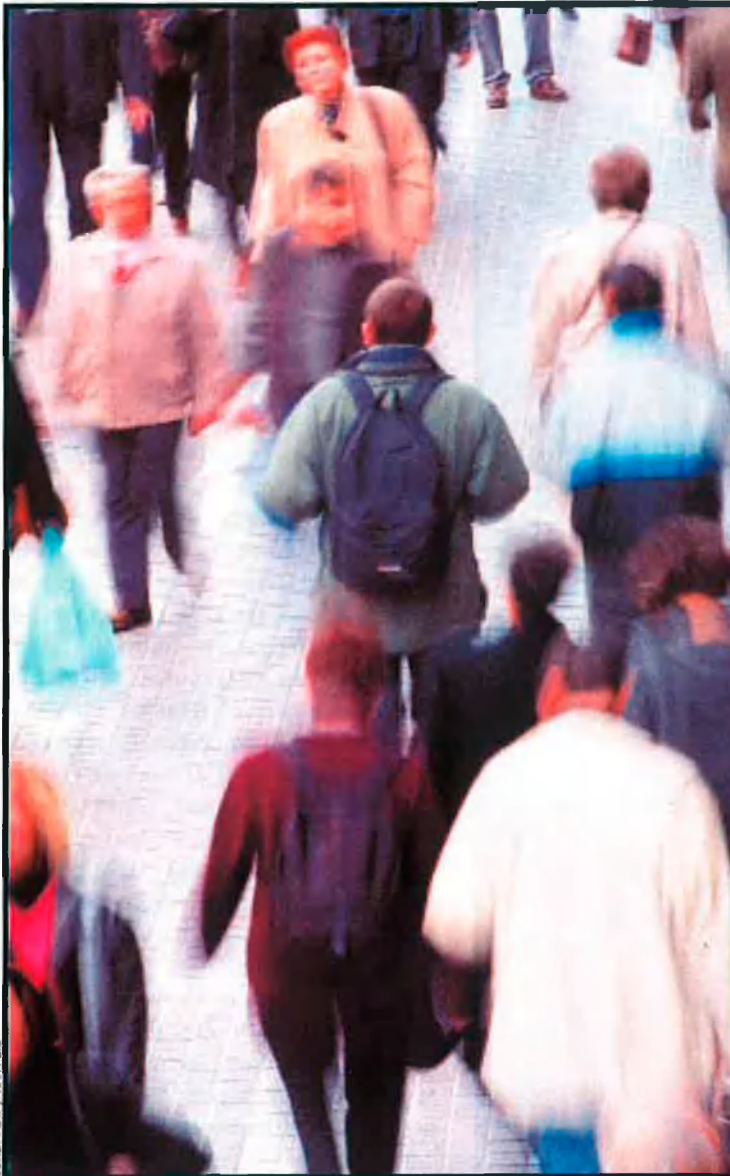
Perquè Manuel, amb un aspecte pulcre i distingit que el situa en un espectre estètic privilegiat per seure amb païos i gitanos, s'ha recorregut els pobles del País Valencià per convèncer les persones d'ètnia gitana que el Partit Popular és el partit que necessiten. "Hem avançat -diu-, però és necessari que els gitanos sàpien que podem fer moltes coses més." Al País Valencià, el PP ha estat l'únic partit que ha tingut la suficient perspectiva per presentar un candidat a Corts d'ètnia gitana. El partit conservador ha aconseguit que un candidat gitano tinga un profund sentiment de fidelitat envers el partit, quan el que resulta més habitual és que, en casos semblants, la identificació amb la formació política

sigués més suau. **El PP situa a molts metres** per darrere de la condició de representant del poble gitano.

Manuel, però, viu les dues funcions de manera paral·lela. Gràcies a això, i a les promeses fetes per ell mateix als seus germans d'ètnia, el PP ha aconseguit la majoria del vot dels gitanos (al País Valencià hi viuen més de 50.000, tot i que no hi ha dades sobre el percentatge que té edat per votar). Una estratègia efectiva de màrqueting polític que l'esquerra -la facció política que, teòricament, havia d'incloure els membres de minories ètniques- no ha estat capaç de dur a terme, i que serveix d'exemple de la seua incapacitat per transmetre sensació de dinamisme i per connectar, de manera pràctica, amb la vida social.

No sols molts representants gitanos han fet extensiva la "bona nova" del PP a tots aquells que han tingut prop; les presidentes d'associacions de mestres de casa; els responsables d'associacions juvenils; els presidents d'associacions de discoteca; fins i tot determinats presidents d'escala; tots s'han abocat a fer proselitisme -i, en no poques ocasions, ho han fet de manera impúdica i maniquea- per mobilitzar el vot popular.

"Estàvem espantats", comenta Antoni Fuertes, un votant de l'Horta que només iniciar-se la campanya va adornar el seu balcó amb un gran cartell que incitava a votar el PP. "Havien donat tant per sac amb la guerra i el *chapapote*, i havien transmès en tantes enquestes que podíem perdre, que calia que ens mobilitzárem; i ho hem fet: tots els simpatitzants no sols hem ajudat acudint a votar, sinó que hem convençut a qui hem pogut que

JORDI PLAY / RAFA GIL

La pluralitat i la normalitat han estat les característiques del votant del Partit Popular. Els membres de minories ètniques; els joves; els jubilats; els operaris de classe mitjana i mitjana-baixa; els petits empresaris; els desafavorits... els votants que fan guanyador al partit conservador pertanyen a tots aquests segments, uns segments que, en teoria, no havien d'escollir la formació de José María Aznar.

calia anar a votar, i a votar pel Partit Popular." Però Fuertes, casat i amb tres fills, viu en un barri pobre, treballa en un taller de cotxes i no ha cursat estudis de cap tipus més enllà dels catorze anys. Que no encaixa en l'estereotip de votant típic del PP que ha de vigilar els seus diners, vaja. Aleshores, com és que els vota, i que fa que altres els voten? "Perquè ho han fet molt bé; i perquè no vull que hi haja una altra vegada corruptes en el govern."

Quan se li pregunta en què ho han fet bé, contesta: en els impostos i en la promoció del País Valencià. "Jo tinc família a Barcelona; abans, no sentien nomenar València per a res; ara diuen que a tota hora; l'AVE el farà el PP; l'aigua de

"Els països que han fet costat a Bush són els que han triomfat a nivell mundial", diu Ignacio

l'Ebre la durà el PP; la Ciutat de les Ciències l'ha feta el PP; com? dius que va ser una idea dels socialistes? El que compten són els fets, no les idees, i si l'ha fet el PP, la Ciutat de les Ciències és del PP. Això és cultura, la cultura que necessita València."

L'endeutament que els projectes faraònics han causat a la Generalitat no sembla importar molt a aquest nou votant desideologitzat –"si ens hem en-

deutat per la Ciutat de les Ciències, val la pena"–, que veu en el PP un partit de gestors que prescindeix de qualsevol referència ideològica, i que, quan en té, l'aplica sempre per conservar l'ordre establert. No els considera molt de dreta, els veu "conservadors". I ho troba positiu. "No hi ha res pitjor que l'anarquia –diu Paco, jubilat–, no hi ha res pitjor que els canvis; creu-me, jo n'he patit molts; si ara entra el PSOE, li cos-

Els joves han ajudat a fer que el PP guanye. La imatge de dalt mostra l'estètica dels joves que tradicionalment s'han identificat amb aquest partit. La de sota, la dels joves de barri, fills de proletaris que en bona part donen suport a la política grandiloquent dels populars.

“No vull una altra guerra civil, no vull revolucions”, diu Carme, vídua i mestressa de casa

tarà dos anys adaptar-se al fet de governar; amb el PP, aquest temps ja el tenim guanyat.” “I a més a més –afegeix– hi ha una altra cosa: els d'esquerra no tenen un duro, i si entren es tornaran bojos furtant diners; els del PP no furten, perquè ja són rics”, opina, mentre uns

amics seus assenteixen amb el cap. “Les manifestacions de joves contra la guerra –continua– podien tindre bona intenció, però a l'hora de votar, penses en tu; la guerra ja s'ha acabat; hem votat per decidir el bé d'ací, no d'allà”, explica.

La guerra i el *chapapote* han estat els dos grans miratges dels últims mesos. Tots els partits d'esquerra pensaven que, de manera quasi miraculosa, podrien rendibilitzar el sentiment de rebuig a l'horror. No ha estat així ni tan sols en el cas dels més joves. “No pots fer caure un partit per la seua política exterior si en el dia a dia fa que l'economia funcione; i ací les coses funcionen”, explica Ignacio, que vota per segona vegada en la seua vida. “La meua família tenia un bar, i abans, amb el PSOE, pagava molts diners d'IAE –impost d'activitats econòmiques–, i ara, amb el PP, això s'ha acabat; aquest Govern ha tractat bé els empresaris menuts, i per això ha guanyat.”

“Jo no sóc de dretes –continua–, estic contra les guerres i vaig participar en perolades; però mira, Saddam era un fill de puta i això està clar, i al final, els països que han fet costat a Bush són els que han triomfat a nivell mundial, i la situació dels qui s'hi han enfrontat no ha parat d'empitjorar.” “I el tema de Galícia –diu– és, electoralment, cosa dels gal·lecs.”

“Jo els he votat perquè pense que ara les dones maltractades tenen més opcions”, comenta Adelina, una jove que ha acudit a les urnes per primera vegada. “Sé per les notícies que el PP és el partit que ha posat totes les mesures de protecció de la dona, és amb ells quan se sent parlar d'augmentar tot tipus de penes per als delinqüents; a banda, no he conegut altra cosa, no sé com són els altres; les referències que tinc són les de la campanya, i els que tenien una imatge més competent eren els del PP.”

I hi ha l'economia: el PSPV va construir un país ple de normes urbanístiques que el PP ha convertit en un territori amb normes *a convenir*, regles que tothom pot utilitzar per enriquir-se una mica. “Els meus fills i jo tenim un xalet, i amb els socialistes no ens el poguérem construir”, diu Carme, vídua, mestressa de casa. “Jo no tinc sensació que hi ha atur, i les pensions no són molt bones, però continuem cobrant-les; amb la sanitat passa el mateix.” “No vull arriscar-me –acaba–, no vull una altra guerra civil, no vull revolucions.”

Joan M. Oleaque